17/03/2020

Στραμμένο προς το μέλλον, το «Πιστεύω» τελειώνει με μία νότα προσδοκίας…

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Στραμένο προς το μέλλον, το «Πιστεύω» τελειώνει με μια νότα προσδοκίας. Αλλά, αν και τα Έσχατα πράγματα θάπρεπε ν’ αποτελούν το σημείο για μια συνεχή αναφορά σ’ όλη αυτή την επίγεια ζωή, δεν μπορούμε να μιλήσουμε με καμιά λεπτομέρεια για την πραγματικότητα του Μέλλοντος Αιώνος.

«Αγαπητοί», γράφει ο άγ. Ιωάννης, «νυν τέκνα Θεού εσμέν, και ούπω εφανερώθη τι εσόμεθα» (Α’ Ιω. 3,2). Μεσ’ από την πίστη μας στο Χριστό, αποκτάμε πότε-πότε μια ζωντανή, προσωπική σχέση με το Θεό· και ξέρουμε, όχι σαν υπόθεση, αλλά σαν πραγματικό γεγονός εμπειρίας, ότι αυτή η σχέση ήδη έχει μέσα της τα σπέρματα της αιωνιότητας.

Αλλά σαν τι μοιάζει το να μη ζει κανείς μέσα στη ροή του χρόνου παρά μέσα στο αιώνιο Τώρα, όχι κάτω από τις συνθήκες της πτώσης αλλά μέσα σ’ ένα σύμπαν όπου ο Θεός είναι «τα πάντα τοις πάσι» -απ’ αυτό έχουμε μόνο μερικές λάμψεις μα όχι καθαρή αντίληψη· κι έτσι θά πρεπε πάντα να μιλάμε με προσοχή, σεβόμενοι την απαίτηση της σιωπής.

Υπάρχουν όμως τουλάχιστον τρία πράγματα που έχουμε το καθήκον να

βεβαιώσουμε δίχως αμφιβολία· ότι:

• ο Χριστός θα ξανάρθει μέσα σε δόξα·
• ότι με τον ερχομό του θ’ αναστηθούμε από τους νεκρούς και θα κριθούμε· και
• ότι «της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος» (Λουκ. 1,33).

Πρώτα, λοιπόν, η Γραφή και η Ιερή Παράδοση μας μιλούν πολλές φορές για τη Δευτέρα Παρουσία. Δεν μας δίνουν λαβές για να υποθέσουμε ότι, μέσω μιας σταθερής προόδου μέσα «στον πολιτισμό», ο κόσμος θα καλυτερεύει, βαθμιαία, μέχρις ότου το ανθρώπινο γένος καταφέρει να εγκαταστήσει τη βασιλεία του Θεού (μάλλον του εαυτού του! Λ.Μ.Δ.) πάνω στη γη. Η Χριστιανική άποψη για την ιστορία του κόσμου είναι τελείως αντίθετη σ’ αυτό το είδος της εξελικτικής αισιοδοξίας.

Αυτά που διδαχτήκαμε να περιμένουμε είναι:

• καταστροφές στο φυσικό κόσμο,
• συνεχείς πόλεμοι μεταξύ των ανθρώπων,
• σύγχυση και αποστασία ανάμεσα σ’ αυτούς που καλούν τους εαυτούς τους Χριστιανούς (βλ. ιδιαίτερα Ματθ. 24,3-27). Αυτή η περίοδος της αναταραχής θα κορυφωθεί με την
• εμφάνιση του «ανθρώπου της αμαρτίας» (Β’ Θεσ. 2,3-4) ή Αντίχριστου, που, σύμφωνα με την παραδοσιακή ερμηνεία στην Ορθόδοξη Εκκλησία, δεν θα είναι ο ίδιος ο Διάβολος, αλλά ένας άνθρωπος, ένας απλός άνθρωπος, στον οποίο θα είναι συγκεντρωμένες όλες οι δυνάμεις του κακού και που για ένα διάστημα θα κρατήσει ολόκληρο τον κόσμο κάτω από την εξουσία του. Η σύντομη βασιλεία του Αντιχρίστου θα τερματιστεί απότομα με τη
• Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, τούτη τη φορά όχι με τρόπο κρυφό, όπως στη γέννησή του στη Βηθλεέμ, αλλά καθημένου εκ δεξιών της δυνάμεως και ερχομένου επί των νεφελών του ουρανού» (Ματθ. 26,64). Έτσι η πορεία της ιστορίας θα φτάσει σ’ ένα ξαφνικό και δραματικό τέλος, με μιαν άμεση παρέμβαση από το θείο χώρο.

Ο ακριβής χρόνος της Δευτέρας Παρουσίας μας είναι κρυφός: «ουχ υμών εστι γνώναι χρόνους ή καιρούς ους ο Πατήρ έθετο εν τη ιδία εξουσία» (Πραξ. 1,7). Ο Κύριος θα έρθει «ως κλέπτης εν νυκτί» (Α’ Θεσ. 5,2). Αυτό σημαίνει ότι, αποφεύγοντας την καιροσκοπία για την ακριβή ημερομηνία, πρέπει να είμαστε πάντα έτοιμοι και σε κατάσταση αναμονής. «Α δε υμίν λέγω, πάσι λέγω· γρηγορείτε» (Μαρκ. 13,37).

Γιατί, άσχετ’ αν το Τέλος έρθει αργά ή γρήγορα, στην ανθρώπινη χρονική κλίμακα

είναι πάντα επικείμενο, πνευματικά πάντοτε πολύ κοντά. Πρέπει να έχουμε στις καρδιές μας μια αίσθηση ετοιμότητας.

Με τα λόγια του Μεγάλου Κανόνος του Αγ. Ανδρέου Κρήτης, που διαβάζεται κάθε Τεσσαρακοστή, λέμε:

Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα, τι καθεύδεις;
Το Τέλος εγγίζει, και μέλλεις θορυβείσθαι.
Ανάνηψον ουν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός,
ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών.

Κάλλιστος Γουέαρ, Επίσκοπος Διοκλείας